

Sèrie 0.

Exercici 1

1. B
2. D
3. D
4. D
5. B

Exercici 2

A) Qüestions analítiques

1. C
2. B
3. A
4. D

B) Anàlisi estructural i estilística

1. L'estudiant pot fer servir diferents mètodes, com lletres, nombres o un musicograma. En tot cas, l'esquema estructural bàsic ha de correspondre a una forma bàsica que sigui coincident amb: A-A / B/ A / solo instrumental (A)/B / A-A / B-B.

Poden precisar més, però és important que la forma tingui relació amb l'estructura del text. Si utilitzen diagrames o musicogrames, les porcions han de descriure l'estructura anterior amb claredat. Si es descriu de manera parcial la forma, perquè manca alguna repetició, o no s'indica amb claredat alguna de les parts internes, la nota quedaria en 0,50 punts.

2. S'ha d'indicar que la cançó pertany al gènere pop; és, per tant, música popular urbana. També cal que indiquin que va ser composta i interpretada per The Beatles. Haurien d'identificar-ne també el títol, *Penny Lane*, una cançó escrita per Paul McCartney (tota aquesta informació es valoraria amb 0,50 punts), en col·laboració amb John Lennon.

Per arribar a tenir els altres 0,50 punts, cal que esmentin algun dels conceptes següents (com a mínim n'haurien d'esmentar dos):

- Va ser composta el 1967.
- El text es refereix a una cruïlla de Liverpool, la ciutat on van començar a actuar The Beatles.
- Aquesta cançó va ser un dels seus títols d'èxit, que es va publicar només com un *single*.
- Al principi es va rebutjar comercialitzar-la.
- Els estudiants s'han de referir als nous corrents que durant la dècada dels anys seixanta van canviar de manera radical la música popular urbana.
- Cal que facin menció del que va representar el fenomen *beat*, l'impacte a Europa dels *rhythm-and-blues* americà, la psicodèlia i el moviment hippy.

(0,50 punts)

També poden parlar del significat del text, que és com una mena de conte amb records de la seva infantesa d'un indret amb trets sòrdids.

Exercici 3

El fragment d'obra que se sentirà dues vegades dura 1:30 minuts i pertany a *O quam mirabilis est*, de Hildegard von Bingen. Es tornarà a sentir una altra vegada l'audició número 2 (*Penny Lane*).

1. L'obra més antiga és *O quam mirabilis est*, de Hildegard von Bingen. L'estudiantat ha de justificar la diferència: l'obra de Von Bingen té monofonia, mentre que *Penny Lane* té una harmonia tonal (moderna) i diverses textures instrumentals i de tractament de la veu. També pot argumentar qüestions tímbriques a partir dels instruments electrònics i de percussió actual que se senten a la versió de la peça 2 (*Penny Lane*), mentre que a *O quam mirabilis est* no hi ha cap altre element que la veu. Els patrons rítmics són una altra de les comparacions que es poden tenir en compte: a l'obra de Von Bingen no hi ha un ritme marcat.
2. La resposta pot ser una mica diversa en aquest cas, i convé tenir en compte la coherència de la resposta. La forma musical és més extensa i desenvolupada a *Penny Lane*, mentre que a *O quam mirabilis est* no es tracta d'una estructura tan extensa i amb canvis tímbrics associats. Es repeteixen unes estructures seguint els diferents versets a *O quam mirabilis est*. A la justificació, convé que facin servir un llenguatge tècnic d'acord amb el que es proposa al glossari. Si no s'empren termes tècnics, però la resposta és coherent i correcta, es valorarà amb 0,50 punts.

3. En aquest cas, no hi ha d'haver dubte a assenyalar que *O quam mirabilis est* és una obra més transparent, interpretada per veus soles, amb sonoritat uniforme. En canvi, a *Penny Lane* el timbre és divers, amb sonoritats més contemporànies, acompanyaments més complexos i utilització d'instruments amplificats. El ritme, la diversitat instrumental i la densitat sonora són elements bàsics. També es pot esmentar la qüestió textual i temàtica: una poesia llatina en un cas, anglès modern en l'altre. Una és una obra que té relació amb la música de temàtica religiosa, mentre que l'altra és profana. Si no es fan servir termes tècnics, però la resposta és coherent i correcta, es valorarà amb 0,50 punts.

Exercici 4

1. La música commou la nostra ment i pot canviar indicadors de la nostra fisiologia, com la digestió, les taxes metabòliques i la pressió, entre d'altres. S'ha demostrat que pot induir a canvis plàstics, és a dir, a canvis de formes en el nostre cervell (0,50 punts). Hi ha canvis importants entre músics i persones que no ho són, com la localització d'activitats en una zona del cervell o una altra, i també l'augment de l'activitat en unes certes zones pel que fa als músics (0,50 punts). Si l'estudiant cita amb precisió la localització de les zones en relació amb les activitats, es tindrà en compte compensant la puntuació.

2. A partir de tècniques d'imatge cerebral, s'ha demostrat que la música, com altres llenguatges, es processa en diferents parts del cervell. La meitat o hemisferi dret del cervell és més sensible a l'harmonia, mentre que la meitat esquerra ho és per al ritme, per exemple (0,50 punts). L'estudiant pot afegir altres exemples, però l'important és que assenyali que les zones del cervell utilitzades per articular el llenguatge se superposen, coincideixen tant per a la música com per a altres llenguatges. A la segona part cal aclarir que el procés de desenvolupament triga diversos anys: encara que els bebès ja tenen capacitat de distingir alguns elements, la complexitat de l'harmonia no s'assoleix fins als dotze anys (0,50 punts). De manera més lliure, però amb coherència, poden proposar aplicacions de la musicoteràpia, en aspectes de psicologia, psiquiatria, problemes de la parla o emocionals.